

Lovforslag nr. L 125. Fremsat den 4. februar 1983 af Glistrup (FP), Dohrmann (FP), Askjær Jørgensen (FP) og Maisted (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af våbenloven (Eksportfrihed for elektronikindustrien, værfter m.fl.)

I våbenlov nr. 398 af 12. juli 1946, jfr. lovbekendtgørelse nr. 16 af 20. januar 1965, som ændret senest ved lov nr. 322 af 13. juni 1973, foretages følgende ændring:
§ 6 ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget

Våbenlovens hovedsigte er at hindre, at der i den danske befolkning verserer genstande, som må befrygtes at blive anvendt i større omfang til voldelig ødelæggelse af sagesløse medborgeres liv og helbred.

Restriktioner med det formål billiges af fremskridtspartiet.

For at kontrollen med lovens overholdelse ikke glider myndighederne af hænde, kan det ligeledes stort set godtages, at lovens § 1 bestemmer følgende:

»§ 1. Det er forbudt uden tilladelse af justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, at indføre eller tilvirke:

1. Skydevåben samt piber og låsestole til skydevåben,

2. ammunition til skydevåben, derunder også patronhylstre, tændskruer, fænghætter, brandrør og projektiler,

3. håndgranater, bomber og lignende våben, der virker ved en gennem eksplosion fremkaldt udslyngning af smålegemer,

4. håndgranater, bomber, patroner og lignende som våben eller ammunition fremtrædende genstande, der indeholder eller er beregnet til at indeholde faste stoffer, væsker eller luftarter, som ved spredning virker skadevoldende, bedøvende eller irriterende, såvel som dele af sådanne våben eller ammunitionsgenstande samt redskaber til at bringe dem i virksomhed,

5. sprængstoffer, herunder alle eksplosive stoffer, der kan anvendes som spræng- eller skydemiddel.

Stk. 2. Undtaget fra forbudet er:

a) Glatløbete haglgeværer og dele heraf, for så vidt delene udelukkende kan anvendes til glatløbete haglgeværer, færdigladede haglpatroner med løst liggende hagl samt omladehætter og halvladte eller tomme patronhylstre til haglpatroner,

b) luft- og fjerderbøsser samt ammunition dertil,

c) indstikningspatroner af kaliber ikke over 4,5 mm og dertil hørende ammunition med kugleformet projektil og patronlængde ikke over 12 mm,

d) slagteapparater, der udelukkende kan anvendes til slagtning, og ammunition, der udelukkende kan anvendes dertil.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at våben over en bestemt alder eller af en bestemt model er undtaget fra forbuddet i stk. 1, nr. 1.«

Derimod mener fremskridtspartiet, at det under nutidens forhold er uklogt at opretholde våbenlovens eksportforbud i § 6, der lyder således:

»§ 6. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren i hvert enkelt tilfælde af udføre:

1. Våben af enhver art med undtagelse af jagtvåben,

2. ammunition med undtagelse af ammunition til jagtvåben.

3. materiel til land-, sø- eller luftkrig,

4. maskiner, instrumenter, apparater og andre produktionsmidler, der overvejende anvendes til fremstilling eller vedligeholdelse af våben, ammunition eller krigsmateriel, samt dele og tilbehør til sådanne produktionsmidler,

5. sprængstoffer, derunder krudt, samt råmateriale til fremstilling heraf.

Stk. 2. Justitsministeren kan udstede forbud mod, at der udføres våben og ammunition af nogen art.«

Denne hæmsko for dansk velstand og dansk velfærd stammer fra § 7 i lov nr. 122 af 28. april 1934.

Det er da muligt, at den dengang ikke blot tilgodeså det radikale regeringspartis hystadeforlorne propaganda mod våbenhandel, men tillige havde en vis fornuft i sig under 1930ernes særlige forhold.

Nu om dage får produktudvikling, salgsarbejde og fabrikationstilrettelæggelse imidlertid helt utilfredsstillende kår, når eksportvirksomhederne er afhængige af skiftende justitsministres tilladelser i de enkelte tilfælde. Og justitsministeriets sagsbehandling sinkes af forhandlinger med for eksempel forsvarsministeriet, udenrigsministeriet og de politiske partier, der skal give regeringen flertal i den pågældende sag. For en våbentørstende nation er dette selvsagt helt utilfredsstillende handelsvilkår,

F.t.l. vedr. våbenloven

og derfor vil den oftest have købt sine våben andetsteds og længe før, den langsommelige danske bureaukratprocedure er bragt til ende. Og resultaterne bliver tilfældige: For eksempel skal en socialdemokratisk regering ikke have utak, fordi den gav tilladelse til at eksportere granathylstre til Indien, mens det var i krig med Pakistan. Men Danmark langt nærmere stående og betalingsdygtige nationer – som for eksempel Israel og Sydafrika – nægtes det at eksportere til, fordi Danmarks Radios magtfulde journalister hetzer mod de pågældende lande.

Særlig grelle bliver forholdene, fordi afgrænsningen af § 6s anvendelsesområde – i hvert tilfælde under nutidens teknologi og vidtfavnende krigsførelsesformer – er meget uklare, se for eksempel § 6, stk. 1, nr. 3 og 4. Gummistøvler og forkølelsspiller er omfattet af bestemmelsens tekst, der derfor må fortolkes indskrænkende. Men hvor går grænsen så, når man ikke kan stole på lovens egne ord?

Det var nærliggende at overveje, om der for eksempel kun skulle gives frit løb for eksport til andre NATO-lande, eller at loven på anden måde skulle nationalitetsbegrænse salgene. Taler herom er imidlertid skinhelligt øjenblår. Som det internationale forretningsliv er organiseret nu om dage, har vi ingen sikkerhed for, hvor vore eksportvarer til syvende og sidst vil havne. Nationalitetsbegrænsninger vil derfor alene skabe retsuisikkerhed for den enkelte og økonomisk tab for samfundet, fordi der måske bliver indblandet fremmede mellemhandlere, der skal have deres fede avancer.

Det reelle indhold af § 6 er derfor at give danske skibsværfter, maskinfabrikker og adskillige andre virksomheder et handicap i forhold til udenlandske konkurrenter oven i de mange andre folketingskabte.

Dansk industri er inde i en meget kedelig udvikling; en udvikling, som skyldes den dårlige måde, landet bliver ledet på. Det medfører, at mange industrier lukker, fordi de ikke kan hamle op med vore konkurrentlande. Det betyder øget betalingsbalanceunderskud og større arbejdsløshed.

Nærværende forslag er så helt åbenbart et forslag, der trækker i den rigtige retning, fordi vedtagelse af forslaget vil betyde, at flere virksomheder kan producere varer, som kan sælges til udlandet, hvilket igen betyder, at betalingsbalanceunderskuddet til arbejdsløshedsunderstøttelse mindskes, fordi der vil blive flere arbejdspladser, og er der noget, Danmark har brug for, så er det bestemt arbejdspladser i eksportproduktionsvirksomheder.

For eksempel er hele værftsindustrien inde i en meget alvorlig krise. Den ville blive hjulpet ganske væsentligt, hvis det kunne tillades at bygge inspektionsskibe, inspektionsskuttere, og torpedobåde af Villemoesklassen. Danske flådeskibe er efterspurgt ude omkring i den store verden på grund af deres høje standard.

Senest har det drejet sig om at redde Helsingør ved at give det derværende skibsværft adgang til at sælge fem patruljebåde til Saudi-Arabien – noget der ville give ca. 2000 mandårs ekstra beskæftigelse i Danmark.

Også inden for elektronikindustrien vil produktionen kunne forøges ganske væsentligt, fordi den danske know-how netop på dette område er vældig godt anerkendt ude i verden.

En vedtagelse af dette forslag vil derfor betyde: gode, sunde, danske arbejdspladser, mere valuta til landet og dermed mindre arbejdsløshed og mindre betalingsbalanceunderskud.

Derimod vil det ikke betyde mere ufred i verden. De, der vil føre krig, skal nok skaffe sig de fornødne våben på den ene eller anden måde. Det går jo forud for alt andet for de pågældende. Om det lille fnug på globusen, der hedder Danmark, bidrager dertil eller ej, er i verdensfredssammenhængen aldeles betydningsløst. Men for den danske beskæftigelse og samfundsøkonomien i øvrigt vil det være af ganske stor værdi at få fri adgang til det særdeles profitable internationale våbenmarked. At § 6 ødelægger dansk rustningsindustri er i virkeligheden eksport af arbejdspladser plus endnu hårdere gældsslaveri som hovedarven fra vor generation til vore børn og børnebørn. Som følge af kobernes store og åbne pengepunge er våbensalg måske det af samtlige brancheområder, der bedst kan finansiere, at danske virksomheder får råd til at være second to none i forskningen. Ny viden er aldeles afgørende for, at Danmark kan udvikle sin høje velfærdsstandard i størst muligt omfang. Oprettes for eksempel en dansk kampvognsfabrik, vil dens forskningsresultater højst sandsynligt give basis for mange nye danske virksomheder, der kan producere motorkøretøjer eller dele dertil. Penicillin, radar, lommeregner, flyvemaskiner og meget, meget andet er et resultat af, hvad der oprindeligt var den »krigsproduktion«, som den kortsynede § 6 udelukker danske virksomheder fra.

Når det drejer sig om de superavancerede storvåben, vil dansk industri selvsagt ikke kunne komme til at spille nogen særlig rolle, men også stillingen som underleverandør vil her være et stærkt ønskeligt bidrag til at bedre den danske beskæftigelse og betalingsbalance.

En ophævelse af § 6 har som rimelig konsekvens, at der enten ændres i § 1, eller at administrativ praksis i relation til § 1 liberaliseres, således at også de i § 1, stk. 1, nævnte våben m.v. frit kan tilvirkes, når det åbenbart sker til eksportformål. Der kan imidlertid i så henseende tænkes mange graduationer. Forslagsstillerne har ikke med forslaget fremsættelse ønsket at lægge sig fast på nogen bestemt af disse, idet hovedmålet nu må være at få

§ 6 ophævet, uanset hvor langt eller kort man derefter kan få folketingsflertallet med hensyn til §1-problemerne.

Det bemærkes, at forslaget er en genfremsættelse. Forslaget fremsattes først som L 186 af 1. juni 1977 og dernæst som L 39 af 11. oktober 1978 (Folketingstidende 1978-79, tillæg A spalte 565-570, forhandlingerne spalte 1928-1951, 9299 f og 9473-9481 samt tillæg B spalte 729-732).